

5/12/2025

יומני היקר, שלום, כאן תומר

לפני שבוע נגמרה המלחמה והיום מחזירים לי את אחי הגדול!

הוא בן 25 ונולד ב-4/12/2000, הוא שירת בגבעתי עד שחטפו אותו ב-2023.

שנתיים שבהם ישבתי מול תמונות שלו ורק חיכיתי ליום שבו הוא יבוא וישלח את זרועותיו אל מותני ויחבק אותי.

חיכיתי ליום הזה הרבה זמן, אולי אפילו יותר מדי זמן.

אינני מסוגל לתאר במילים את מה שהרגשתי שהחזירו אותו.

עניי נשטפו בדמעות ובאותו הרגע ידעתי שאני לא אתן שיקרה לו משהו.

6/12/2025

יומני היקר, זמן מה חלף בזמן שלא כתבתי לך ומחר יום הולדת שלי, ואחי הגדול סוף-סוף יהיה שם!

והרגשתי שאני חייב לכתוב לך. זוכר את ימי הולדת הקודמים שלי? בגלל שלי קשה לשכוח.

בשנתיים האחרונות היום הולדת שלי אף לא הייתה שמחה במיוחד, מאוד קשה לשמוח שאתה יודע שהבן אדם הכי קרוב בחיים שלך לא נמצא.

תמיד תחושת דיכדוך עם מחשבות אובדניות לגביו למשל:

"מי יודע איפה הוא בכלל?"

"מי יודע אם הוא חי, או בכלל נשמתו עלתה לגן העדן..."

"האם הוא אוכל?"

אבל עכשיו כל המחשבות האפלות האלו כבר בפח, כי הוא עוד רגע איתי! ועכשיו אני אוכל לחגוג עם כל המשפחה והפעם באמת.

15/12/2025

לפני 3 ימים אחי הגדול חזר לישראל, חזר מהשבי, חזר הביתה. קשה להאמין שמה שחלמתי עליו, לילות שלמים סוף-סוף קרה.

הלכתי היום לחגוג עם כל משפחתי במסעדה והייתי מאושר כל-כך שהוא חוגג איתי ושהמלחמה הקשה ההיא נגמרה.

הגיע זמן להתחיל מחדש תקופה חדשה ללא חששות ודאגות כי הוא איתי.

הלכתי עם אחי כמה ימים אחרי זה למסעדה שוב רק אני והוא ודברנו מלא על המלחמה ובנוסף דיברתי איתו על הצבא. הוא סיפר לי על הצבא, על הלוחמים, על החברים, על כל השעות שהוא חשב עלי ועל המשפחה כשהיה רחוק. רחוק, אבל קרוב כל כך אלי – עמוק בליבי.

שמחתי באותם רגעים במסעדה עם המשפחה שלי ואחי כמו שלא שמחתי אף פעם.

החוויה שצברתי עם משפחתי במסעדה הייתה כמו פתיחת דף חדש בחיי, הרגשתי סוף-סוף שמחה בליבי.

שחזרנו הביתה החלטתי שאני מתחיל שנה חדשה טובה ושאני צריך לחזור לשגרה מלאה.

כשאני חושב על ימי ההולדת הקודמים שלי, שכל פעם הייתי מול החדשות עם חרדה. שאולי זה יהיה היום הולדת האחרון שלו שהוא בחיים, ועם זאת, כשנגמרה המלחמה ימי ההולדת הקודמים שלי נשארו בזיכרון. אבל ביום הולדת הזה החלטתי להיות שמח ולצאת לשם שינוי עם חיוך מרוח על הפנים.

הרצון להמשיך להתחזק נפשית, ושאולי, אני אוכל סוף-סוף להדביק חיוך על פניי.

החלטתי לחזור לשגרה, להקדיש זמן להנות מהחיים אחרי שבמשך כל כך הרבה זמן הם היו מלאים בסבל מר. היומן הזה ילך איתי עוד מלא זמן כדי לשמור על קשר עם המציאות הקשה, אך עם זאת אני מבקש להתרחק ממנה ככל האפשר. זה הזמן שלי להסתכל קדימה ולחיות וליהנות מהרגעים הטובים והפשוטים.

אח שלי הוא באמת בן אדם מאד חשוב לי ואני התחייבתי להביא לו רק אושר ואהבה.

28/12/2025

היום מזה חצי שנה הלכתי שוב לבית הספר. בעבר, הייתי מנסה להתחמק מבית הספר (כמעט בכל מחיר), והיום אני מנסה למצוא תירוץ מדוע לבוא אליו. ברגע שהגעתי לכיתה כולם הופתעו כאשר ראו אותי בפעם הראשונה לאחר תקופה ארוכה מאד.

למען האמת, אני דיי בטוח שרוב הכיתה בכלל חשבה שאני ילד חדש שבא באמצע השנה.

אם אתה שואל למה לא באתי לבית הספר במשך שנה וחצי - זה כי לא היה לי חשק להתבונן על כל הדברים שמכינים/עושים על החטופים, זה רק יזכיר לי את אחי ורק יעשה לי רע.

הבית שלי זה המקום הבטוח שלי, מקום הבריחה שלי. בלעדיו אני לא יודע מה הייתי עושה במשך כל התקופה הזו.

ואילו עכשיו, תראה אותי, הולך לבית ספר, שמח מהחיים, לא מדוכדך, ממש כמו ילד רגיל, מה שלא זכיתי להיות במשך שנתיים ארוכות, במשך תקופה כל כך ארוכה.

רגע, המורה נכנסה לכיתה אני חייב לסגור.

להתראות יומן יקר שלי.

אוהב, תומר

כתב: תומר לנדאו, כיתה ח7

מחנכת: ענת משה

בית החינוך רבין תל מונד